

א א מ"י פ"ו מהלכות
 י"ט הלכה א סנה
 לנזין ע"ה ט"ש ע"ה א"ח
 קטן תקם ע"ה פ:
 ב ב מ"י פ"ה הלכה ג
 ט"ש ע"ה ס"ב:
 ג ג מ"י פ"ה הלכה ה
 ט"ש ע"ה ס"ג ע"ה פ:
 ד ד מ"י פ"ה הלכה ו
 ה ה מ"י פ"ה הלכה ז
 ט: ה ד מ"י פ"ה ס"ו
 ט"ש ע"ה א"ח ס"ו
 קטן ע"ה פ:
 ו ו ט"ש ע"ה ס"ו ס"ו ס"ו
 ס"ו ע"ה פ:

רבינו הנגאל

י"ט שחל בו לא יבשל
 בתחילה מיר"ט לשבת
 זכר. מנא לן שישנה
 הבשיל וספק עליו
 לשבת. אמר שמואל
 מרחיב זכור את יום
 השבת, כלומר זכור
 מקודם יום טוב שבא
 להשכיח. ואמר רבא כיון
 שידע כי מחו צריך
 לבשל לשבת בפני עצמו,
 אף הוא מתכוין לברך מנה
 יפה לשבת שלא יבשל
 הכל ליו"ט. רב אשי אמר
 למה אין מבשלין מיר"ט
 לשבת אלא ע"י עירוב,
 כדי שיאמרו אין אופין
 מיר"ט לשבת כיון מיר"ט
 [להלן]. ואקשין עליה אי
 משהו האי למה לי מערב
 י"ט אפילו ביו"ט נמי.
 ומשנין אלא נדה שפא
 יפגע ביר"ט תמצא אופה
 ומבשל בלא עירובי
 הבשילין. ותנא מפיש
 טעמא דמתני' מהכא, את
 אשר תאפו אפי' את אשר
 וגו'. כלומר אם אפי'ם
 מאמתלא אפיו גם עתה, וכן
 אם יש לכם כבר מבושל
 בשלח והוא אי אפשר
 לאקטמי בחול אלא מיר"ט
 לשבת, ומפיש שאין
 אופין אלא על האפה,
 ואין מבשלין אלא על
 המבושל, מיכן סמכו
 לעירובי הבשילין ביום
 התורה. פירוש בעלי
 פספסין, הם בעלי חבית
 גדולות, כלומר יש להן
 הרבה ומשכימין שישפך
 להם חייך עד הערב. בעלי
 [כדים פחות מהם], לגינן
 פחות מן הכדים, הכוסות
 פחות מן הלגין. (בת
 השפתי' (ג) [בת השפתי']
 אמר להן [להלן] בעלי
 מאירה. כלומר אין להם
 כלום, לא קיימו שמחת
 י"ט ולא מצות ביהמ"ד
 שכבר יצאו. ואסיק כל מי
 שדחה יוכל להניח עירובי
 הבשילין ולא עירוב פושע
 הוא. מאי כי חרות ה' היא
 מעוכם. אמר הקב"ה
 לישאל לך עלי ומשמו
 היום וקדשתו והאמינו בו
 ואני פורע, כלומר קיימו
 מצות חרות ה' שאמר
 בהוצאת מצרים, ושמחת
 בחוקי, והאמינו שאני מומן
 לכם, רבה במעשה ידיכם כדי
 שתפרעו מה שלקחתם
 בהלאה. וא"ר יוחנן
 הרוצה שיתקיימו נבטיו
 יטע בהן ארץ שנאמר
 ארץ בנורם ה'. כלומר
 יעשה מן צדקה חשובה לפני ה'
 במרום, כדכתיב אמת מארץ תצמח
 וצדק משמים נשקף. ומפורש
 בפרק השותפין במעשה דמונבו
 המלך, דאמר אני גנתי למעלה,
 כלומר הצדקה שפירשתי לעניים
 הגה היא גנתי. ולעולם
 למעלה במרום, כדכתיב מלוא
 חנוך דל. איכא דאמרי אדיא
 כשמייה, והוא מאילני פרח
 והוא גדול ומשלח פארות
 ונפיים הרבה, ואם (ספיקין)
 (2) [מסיקין] בו הכרם אין
 חיה יכולה ליכנס ולהטות
 לעולם.

יום טוב. לא יבשל בפתילה. להיות תחלת בשולו ועיקרו לשם שבת אלא לשם יו"ט. יהא תחלת בשולו והמשורר יהא לשבת דקתני ואילו אבל מבשל הוא ליו"ט ובלא הערמה דקתני לקמן: עושה תבשיל לשם ערוב: וביצה שעליו. שהיו תמין ביצה על הדג כשגולין אותו: אכלו או שאבד. קודם שבשל כל זכרי שבת: סומך עליו. לבשל בשבילי: גב' מנא הני מינא. לאו דוקא מקראי יליף דערובי תבשילין דרבנן והכי קא מצביה ליה אהיבא אסקמוהו רבנן: וזו. אין זכירה אלא בדברי המשמחה: וזכרה מאחר שצ"ל להשייחון. כשבא יו"ט צערב שבת קרוב שבת להשמח מחמת יו"ט שמרבה בסעודת היום ואינו מניח לשבת כדי כבודו והוא הדין הכתוב לזכרו וכשמערב ערובי תבשילין נמנע שזכרו שהרי אינו עושה אלא מחמת שבת: מ"ט. למה תקנו ערוב קרא ודאי לאו ערובי משמע ולא ערוב משמחה מנייה ואסקמחא בעלמא הוא וכי אתא קרא לקדוש היום אתא דתנינא בפסחים (דף קו.) זכרה על היין וערוב מדרבנן ומה ראו לתקן: אמר רבא כדי שיזכרו כו'. מתוך שמערב זכר את השבת ואינו מכלה את הכל ליו"ט וזכור מנה לזה ומנה לזה: רב אשי אמר. לא לכבוד שבת תקנוהו אלא לכבוד יום טוב: כדי שיאמרו אין אופין מיום טוב לשבת. אלא א"כ התמיד מעשדו מן דליתו אלא כגומר והולך אבל תחילתו לא: ק"ו דמיום טוב לחול לגמרי לא: בשמחה לרב אשי. דלמחר לכבוד יו"ט תקנוהו כדי שיאמרו אסור להשתמח בשבת שבת ביו"ט היינו דמערב יו"ט הולך לעשותו: אלא לרבא. דלמחר כדי שיזכרו: אפי' ציו"ט. יעשהו לפני עבודת יו"ט יש כאן זכירת שבת לזכור מנומיו: שמה יפגע. ישנה ולא יערב משום דטריד: ותנא מיישי לה מהכא. כן דרך שיטת התלמוד כשמחלין האמוראין בהוציא טעם מן המקרא ויש מנא של ברייתא למד אותו ממקום אחר נקט הכי כלומר האמוראין למדוהו מכאן והמנא למד מכאן: אם אשר תאפו אפו. הוה ליה למכבד היום אפו ובשלו אלא רמו הוא שיש לך יום שני שאין אופין לזכור מחר: אלא על האפוי. בתמישי בשבת: אופין.

יום טוב "שחל להיות ערב שבת לא יבשל בתחלה מיום טוב לשבת אבל מבשל הוא ליום טוב ואם הותר הותר לשבת ועושה תבשיל מערב יו"ט וסומך עליו לשבת בית שמאי אומרים שני תבשילין ובית הלל אומרים תבשיל אחד ושון בדג וביצה שעליו שהן שני תבשילין יאכלו או שאבד לא יבשל עליו בתחלה ואם שירר ממנו כל שהוא סומך עליו לשבת: גב' מנא הני מינא אמר שמואל דאמר קרא יזכור את יום השבת לקדשו וזכרהו מאי טעמא אמר רבא כדי שיזכרו מנה יפה לשבת ומנה יפה ליום טוב רב אשי אמר יכדי שיאמרו אין אופין מיום טוב לשבת קל וחומר המיום טוב לחול תנן עושה תבשיל מערב יום טוב וסומך עליו לשבת בשלמא לרב אשי דאמר כדי שיאמרו אין אופין מיום טוב לשבת היינו דמערב יום טוב אין ביום טוב לא אלא לרבא מאי איריא מערב יום טוב אפילו ביום טוב נמי אין הכי נמי אלא גזרה שפא יפגע ותנא מיתיה לך מהכא את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו מכאן אמר ר' אלקהיאל על האפוי ואין מבשלין אלא על המבושל מכאן שכמו חכמים לערובי תבשילין מן התורה ת"ר מעשה ברבי אליעזר שהיה יושב ודורש כל היום כולו בהלכות יום טוב יצתה בת ראשונה אמר הללו בעלי פספסין בת שניה אמר הללו בעלי חביות בת שלישית אמר הללו בעלי כרין בת רביעית אמר הללו בעלי לגינן בת חמישית אמר הללו בעלי כוסות התחילו בת ששית לצאת אמר הללו בעלי מארה נתן עיניו בתלמידים התחילו פניהם משתנין אמר להם בני לא לכם אני אומר אלא להללו שיצאו שמניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה בשעת פטירתן אמר להם לכו אכלו משמנים ושמו ממתקים ושלו מנות לאין נכון לו רבי קדוש היום אדונינו ואל תעצבו ואל חרות ה' היא מעוכם אמר מר שמניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה והא שמחת יום טוב מצוה היא רבי אליעזר למעמיה דאמר שמחת יום טוב רשות דתניא ר' רבי אליעזר אומר אין לו לאדם ביום טוב אלא או אוכל ושותה או יושב ושונה ר' יהושע אומר יחלקהו חציו לה' וחציו לכם אמר רבי יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו כתוב אחד אומר יעצרת לה' אלהיך וכתוב אחד אומר יעצרת תהיה לכם הא כיצד רבי אליעזר סבר או כולו לה' או כולו לכם ורבי יהושע סבר חלקהו חציו לה' וחציו לכם מאי לאין נכון לו אמר רב חסדא למוי שלא הניח עירובי תבשילין איכא דאמרי מי שלא היה לו להניח עירובי תבשילין יאכל מי שהיה לו להניח עירובי תבשילין ולא הניח פושע הוא מאי כי חרות ה' היא מעוכם אמר ר' יוחנן משום ר' אליעזר בר' שמעון אמר להם הקב"ה לישאל בני לוו עלי וקדשו קדושת היום והאמינו בו ואני פורע ואמר ר' יוחנן משום ר' אליעזר בר' שמעון הרוצה שיתקיימו נבטיו יטע בהן אדר שנאמר א"ר אדיר במרום ה' אי נמי אדרא כשמייה כדאמרי אינשי מאי אדרא דקיימא לדרי דרי תניא נמי הכי שדה שיש בה אדר אינה נגולת ואינה נחמסת ופירותיה משתמרין תני רב תחליפא אחוה דרבנאי חוואה כל

א א מ"י פ"ו מהלכות
 י"ט הלכה א סנה
 לנזין ע"ה ט"ש ע"ה א"ח
 קטן תקם ע"ה פ:
 ב ב מ"י פ"ה הלכה ג
 ט"ש ע"ה ס"ב:
 ג ג מ"י פ"ה הלכה ה
 ט"ש ע"ה ס"ג ע"ה פ:
 ד ד מ"י פ"ה הלכה ו
 ה ה מ"י פ"ה הלכה ז
 ט: ה ד מ"י פ"ה ס"ו
 ט"ש ע"ה א"ח ס"ו
 קטן ע"ה פ:
 ו ו ט"ש ע"ה ס"ו ס"ו ס"ו
 ס"ו ע"ה פ:

תורה אור השלם

1. זכור את יום השבת לקדשו: שמו"ב ז
2. ואמר אלהים הוא אשר דבר? שבתון שבת קדש לך קדש את אשר תאפו אפיו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל הערובי הניחו לכם ומשמחת עבד הבקר: שמו"ב טו כג
3. ואמר להם לבנו אכלו משמנים ושמו ממתקים ושלו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדונינו ואל תעצבו כי חרות ה' היא מעוכם: נחמיה ח י
4. ששת ימים תאכל מצות וביום השביעי יעצרת לך אלהיך לא תעשה מלאכה: דברים טו ה
5. ביום השמיני יעצרת תהיה לכם כל מלאכת עבדך לא תעשה: במדבר טו לה
6. מקלות מים רבים אדירים משברין יס אדיר בקרמון: תהלים צג ד

הגהות הגר"א

[א] תוספות מ"ה לו. כשאין לו מני לליל: מ"ה

מוסף רש"י

חיי עולם. מורה (שבת י. תניית ב"א).

משנין. כקצורין שזכרנו על כת ששית מפני שאחרו לליל וכ"ש עליו: חיי שעה. סעודה: אכלו משמנים. מקרא הוא בספר עזרא עד כי חרות ה' היא מעוכם: שלא היה לו להניח. כגון שאבד לו אבדה מערב יו"ט ומחור כל היום אחריה: הדום ה'. שמחה שאדם עושים בשביל הקב"ה הרי היא מעוכם היא מעורר אמנם לשלם הקפומים ומלוותים שאלו בשבילה: שיתקיימו לו נבטיו. שלא יהא אדם חומסן וגולל שדות ממנו: יטע כפן אדר. אילן חשבו הוא יש לו שם למרחוק ואומרים פלוני יש לו אדר שבדוהו ומחור כך היא נקראת על שמו ואם הולך למדינת הים וצא אחר והחזיק בה יש לו עדים הרבה שהיתה שלו ואילו מכרה היה הקול יוצא להיות נקראת על שמו של שני: שנאמר אדיר צמרוס. כלומר שאדר לשון קיום וחוק ולכן נקרא אדר: כשמייה. כשמו שמפרשין בני אדם את שמו: **נחמסת.** חמסן יהי' דמיה' אלא שנוקם בכח ויש קול לדבר והיום או מתר מומיניו לבית דין: ופירושה משמרתו. לא יעשה מאי היא. י"מ שנוטעין אותו על הגבולים ויש לו ענפים הרבה והוא לשה לגדר. ולי נראה שהוא מין עשש חשבו ורעו מתערב עם הפירות וצדקה לכן קאמר ומשמרת התבואה מן הכנימה והתולעים שריח אותו זרע מצדיקין והורגן כדאמר בחומטין שמשמר התבואה במסכת שבת (דף ק"ג): כל

לי יעשה מן צדקה חשובה לפני ה' במרום, כדכתיב אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף. ומפורש בפרק השותפין במעשה דמונבו המלך, דאמר אני גנתי למעלה, כלומר הצדקה שפירשתי לעניים הגה היא גנתי. ולעולם למעלה במרום, כדכתיב מלוא חנוך דל. איכא דאמרי אדיא כשמייה, והוא מאילני פרח והוא גדול ומשלח פארות ונפיים הרבה, ואם (ספיקין) (2) [מסיקין] בו הכרם אין חיה יכולה ליכנס ולהטות לעולם.

(א) כי' להניח ויהי ענין שם. והכי המניח דכ"ו כתיב: "אולי ע"ה תחילו בת ששית לליל" וכפי הגהה לא ראה את הענין (ב) כ"ל ויהי ענין ע"ה ע"ה.

יא א ב מ"ז פ"ו מהל'
ו"ט הלכה ג סג
לאין עה ט"ע א"ח
סמך קמק ט"פ ג:
יב ג מ"ט ע"כ ט"ה
ט"ז ט"ט שם ט"פ:
יג ד ה מ"ז שם ט"ה
ט"ז ט"ט שם ט"פ:
יד ו מ"ט שם ט"פ שם
ט"ז ט"ט:
טז ט"ז ש"ט שם ט"ה
טז ו מ"ט ש"ט שם ט"ה
טז ו מ"ט ש"ט שם ט"ה
טז ו מ"ט ש"ט שם ט"ה
טז ו מ"ט ש"ט שם ט"ה
טז ו מ"ט ש"ט שם ט"ה
טז ו מ"ט ש"ט שם ט"ה
טז ו מ"ט ש"ט שם ט"ה
טז ו מ"ט ש"ט שם ט"ה

אמר רבי אבהו ערובי תבשילין צריך שיהא בהן ביות וגו' דמיין
יש בהלכות ערובי תבשילין צריך שמי סעודות לכל
אחד ואחד והכי מסיק בהדיא בעירובין (דף פ:) ערובי חצרות לריכין
בכרונת לכל אחד ואחד והכי מסיק בהדיא בעירובין (דף פב:) עד
שיהא ב' סעודות ואם יש שם מוצץ
ב' סעודות אינו צריך יותר ואפילו
מה שאינו יכולין לסמוך עליו ערובי
תבשילין בין לאחד בין למאה ערובי
צריך אלא כוונת לכל מין ומין:
[ועליו] דגלים קטנים מאוחים אין
בהם משום בשראי

גברים. דהא נאכלים כמו שהן חיון
הואיל ומלוחים אכלתם לא היו מלוחים
יש בהם משום בשולי נכרים ותימה
דלמר בנמס' ע"ז פרק אין מעמידין
(דף נה) כל שאינו עולה על שלחן
מלכים ללפת צו את הפת אין צו
אסור משום בשולי נכרים וקאמר
על פת כגון דגים קטנים ו"ל דהתם
בגטנים טפי מיירי והכא מיירי
בגטנים שאין קטנים כל כך שפעמים
שהן עולין על שלחן מלכים ללפת
צו את הפת:

קמ"ב קמחא עיקר. מכאן אנו
סומכין ליקח מן הנכרים
פת הנלוש מן הביצים שקורין קנטוו"ש
ועליו נאכלים דמאי נמוש אי משום פת
ועליו נאכלים דמאי נמוש אי משום צי"ע
ששלקו זה הא אמרינן קמחא עיקר
ועליו נאכלים דמאי נמוש אי משום צי"ע
והואיל דמאי נמוש אי משום צי"ע
ואין לחלק ולומר דשאני הכא
לחומרטא דלגמור דקמחא שהוא מן
שלקות שזללנו רכס אסור אכל
בעלמא שהוא עב ויהי מעשה מותר
אף שהיה עיקר לא אולינן לקולא
אי אפשר לומר כן דהא קאמר הכא
מחו דמימא הרסנא עיקר כלומר היה
לנו להתיר אלאם היכא דהיה עיקר
אולינן בעמיה אפי' לקולא אי לאו
דאסיק דקמחא עיקר ואין לחוש
בשם הביצים מעופות טמאים דהא
אינן מליין צינינו ושמן יש דס
בצי"ע רובם אין בהם דס ומה
שדוקים הביצים בשעה שמישמינן
אותם כרוטט אס' יש בהן דס וזהו
חומרת בעלמא דהא אס' לא נצדקו
מותרין וגם אין לחוש משום צי"ע
בגלות או מערפות משום דאולינן
בפני הרוב ו"ל והא יש לחוש שמא
נלושו בצי"ע טרופות דלמר בחולין
(דף סד.) ו"ל דאין לוקמין צי"ע
טרופות מן הנכרי ו"ל ה"מ בעינייהו
משום דאית בהו ריעותא דמוכחא
מלתא ממה שהן טרופות דמנבולות
וטרפות אתו וזנבהו ישראל נכרי
אכל הכא שגלושו דלינא סוס ריעותא
לא חיישין לשום דבר ויש לומר

הרסנא עיקר. שומן הדגים: בין לאחד בין למאה. די להם כזית:
לא דאית ביה כוונת ולגבי ככר שלם קרי ליה כל שהוא: **מבשיל והי**
של ערוב: **כזב.** בחומין ובחדל ומיני ירקות: **שלוך.** מבשיל הרבה
מאל: **מנושל.** כהלכות: **קוליים האספנין.** דג מליח הוא ורך ונאכל
כמו שהוא מי אלא שנותנין עליו
חמין וזה בשולו כדמין בנסכת שבת
(דף נט.) שהדחתו זו היא גמר
מלאכתו: **שנטו עליו חמין.** גרסינן.
שעור לו מערב יו"ט בשול הראוי
לו: **תפלוסו.** כעשה התבשיל אין לו
שיעור כמה יהא צו: **סופו.** אכלו
או שאבד ושייר ממנו קלמא: **מאי**
לאו אין לו שיעור כלל. לא לרב ולא
למעט: לא אין לו שיעור למעט
לומר שלא יוסף צו על כך וכך:
למעט. לא יפחות מבימת: **לריכיס**
דעם. שיעור שלשם כך נעשו. ורז
הונא לא פירש דעת מי ומפרכשין
לה אין וזמרינן הא ודאי פשיטא לן
דכי אמר רב הונא לריכיס דעת
דעתו דמניח מיהא צע' דלחוי עדיק
שעושה לשם כך מיהו מצעיא לן
דעת מי שהיחו לרכיכו כגון דעשאול
זה לצורך חצרו כלום לצורך שימלך
צו תחלה לעשותו על פיו: **עד פתוס**
שבת. ולעומדים חוץ לתחום לא היה
דעתו של מניח עליהם ולא עלו על
לבו לזוכין: **מסדר מסניסא.** שהיה
יודע משניות בגרסא ומחור עליהן
לפני מר שמואל שהיו קדורות צפיו
כעיקרן: **סמוך אדייני.** דמערבנא
אכולה נהדרעא שהיא עירו: **לשנה.**
לשנה אחת* ואלה השנה היה שאין
יכול להניח ולהתנות: **לדיך אסור.**
שאינן דעמי על המזדיין והפושעים
שאינם חרדים לדברי חכמים: **לא**
ערובי חצרות. לטלטל מחר דנראח
כמתקן דבר: **שפתא אוסרו דנדר**
האסור לו. כה יש צידך לאסור עליו
מלגשות לוקח מחר דבר שהוא אסור
צו ביום והיינו תחומין שאף צו"ט
אסור ללכת מן התחום: **ואי אסה**
אוסרו. אין כה צידך לאסור לו
מלתקן למחר דבר שהוא מותר צו
ביום ואסור בטלטול חצרות ליתיה
ביום טוב: **משום דשנה רבי אלעזר**
כו. לפיכך הוצרכו לשאול לקולא
קאמר שמואל או לחומרטא משום
דשלת ר' אלעזר לחומרטא ואנו
שניין דרבי לקולא לפיכך שאליס אנו
שמואל שקבע הלכה כרבי היכי
מתני לפלוגמתייהו: **ואמר רב תלנת**
הוראח וכו'. דרז פליג עליה ואמר
הלכה כר"ק: **כיון דמתקלגי זה**
רביס. שסוכיין ומתעללין בלא ערוב:
היינו

הרסנא עיקר. שומן הדגים: בין לאחד בין למאה. די להם כזית:
לא דאית ביה כוונת ולגבי ככר שלם קרי ליה כל שהוא: מבשיל והי
של ערוב: כזב. בחומין ובחדל ומיני ירקות: שלוך. מבשיל הרבה
מאל: מנושל. כהלכות: קוליים האספנין. דג מליח הוא ורך ונאכל
כמו שהוא מי אלא שנותנין עליו
חמין וזה בשולו כדמין בנסכת שבת
(דף נט.) שהדחתו זו היא גמר
מלאכתו: שנטו עליו חמין. גרסינן.
שעור לו מערב יו"ט בשול הראוי
לו: תפלוסו. כעשה התבשיל אין לו
שיעור כמה יהא צו: סופו. אכלו
או שאבד ושייר ממנו קלמא: מאי
לאו אין לו שיעור כלל. לא לרב ולא
למעט: לא אין לו שיעור למעט
לומר שלא יוסף צו על כך וכך:
למעט. לא יפחות מבימת: לריכיס
דעם. שיעור שלשם כך נעשו. ורז
הונא לא פירש דעת מי ומפרכשין
לה אין וזמרינן הא ודאי פשיטא לן
דכי אמר רב הונא לריכיס דעת
דעתו דמניח מיהא צע' דלחוי עדיק
שעושה לשם כך מיהו מצעיא לן
דעת מי שהיחו לרכיכו כגון דעשאול
זה לצורך חצרו כלום לצורך שימלך
צו תחלה לעשותו על פיו: עד פתוס
שבת. ולעומדים חוץ לתחום לא היה
דעתו של מניח עליהם ולא עלו על
לבו לזוכין: מסדר מסניסא. שהיה
יודע משניות בגרסא ומחור עליהן
לפני מר שמואל שהיו קדורות צפיו
כעיקרן: סמוך אדייני. דמערבנא
אכולה נהדרעא שהיא עירו: לשנה.
לשנה אחת* ואלה השנה היה שאין
יכול להניח ולהתנות: לדיך אסור.
שאינן דעמי על המזדיין והפושעים
שאינם חרדים לדברי חכמים: לא
ערובי חצרות. לטלטל מחר דנראח
כמתקן דבר: שפתא אוסרו דנדר
האסור לו. כה יש צידך לאסור עליו
מלגשות לוקח מחר דבר שהוא אסור
צו ביום והיינו תחומין שאף צו"ט
אסור ללכת מן התחום: ואי אסה
אוסרו. אין כה צידך לאסור לו
מלתקן למחר דבר שהוא מותר צו
ביום ואסור בטלטול חצרות ליתיה
ביום טוב: משום דשנה רבי אלעזר
כו. לפיכך הוצרכו לשאול לקולא
קאמר שמואל או לחומרטא משום
דשלת ר' אלעזר לחומרטא ואנו
שניין דרבי לקולא לפיכך שאליס אנו
שמואל שקבע הלכה כרבי היכי
מתני לפלוגמתייהו: ואמר רב תלנת
הוראח וכו'. דרז פליג עליה ואמר
הלכה כר"ק: כיון דמתקלגי זה
רביס. שסוכיין ומתעללין בלא ערוב:
היינו

שגלושו מצויים שלמות ומיהו פשטי"ן של דגים שאפילו נכרי אין להתיר דש בהם משום בשולי נכרים והואיל ונבצע שומן הדגים בתוך
העיסה והדגים אסורין משום בישולי נכרים א"כ אף העיסה שמבחהו אסורה ונעשה כולו בשולי נכרים אע"פ שהעיסה אין בה משום צי"ע דהא
התירו את הפת וגם מה שנבלע זה אינו צעין מ"מ קודם שנבלע בעיסה היה צעין והיה נאסר ונמלא שהעיסה* נלושה מן האיסור דרבינן
יש (ב) שמסירין השומן וחוללים אותו כה"ג ואתון נילי"ש מדלא מצרכין עלייהו ברכת המזילה יש בהן משום צי"ע ומיהו אומר הר"ר
יחיאאל דאין בהם משום צי"ע כיון דרדך אפיית פת עבד להו ועוד דאי קבע סעודתיה עלייהו מצדך ברכת המזילה אלאם פת נינהו: (א)
רבי אומר מערבין ערובי חצרות אבה לא ערובי תחומין. ימיה הא רבי ס"ל בפרק כלל מערבין (עירובין דף נט) וסעי' דשבת ויו"ט
קדושה אחת היא וא"כ היכי מערבין ערובי חצרות מ"מ טעמא דהא דרבי דרבי דהא דרבי דהא דרבי דהא דרבי דהא דרבי דהא דרבי דהא דרבי
אחת הן היינו דדבר האסור לעשות צו"ט כגון תחומין אסור לעשות צו"ט בשלל שבת דהא קדושה אחת הן אכל בשלל שקדושה
אחת היא לא אסרינן דבר המותר לעשות צו"ט כגון לטלטל בחצרו לעשות ערוב בשלל שבת:

(א) [תוספתא פ"ב],
ט [תוספתא פ"ב], (א) [וישין
תוספ' חזקוני] ו. ד"ה
(ב) [תוספתא פ"ב], (א) [וישין
תוספ' חזקוני] ו. ד"ה
(ג) [תוספתא פ"ב], (א) [וישין
תוספ' חזקוני] ו. ד"ה
(ד) [תוספתא פ"ב], (א) [וישין
תוספ' חזקוני] ו. ד"ה
(ה) [תוספתא פ"ב], (א) [וישין
תוספ' חזקוני] ו. ד"ה
(ו) [תוספתא פ"ב], (א) [וישין
תוספ' חזקוני] ו. ד"ה
(ז) [תוספתא פ"ב], (א) [וישין
תוספ' חזקוני] ו. ד"ה
(ח) [תוספתא פ"ב], (א) [וישין
תוספ' חזקוני] ו. ד"ה
(ט) [תוספתא פ"ב], (א) [וישין
תוספ' חזקוני] ו. ד"ה
(י) [תוספתא פ"ב], (א) [וישין
תוספ' חזקוני] ו. ד"ה

הגהות הב"ח

(א) ה"ב ד"ה קמ"ל
וכי יש שמסירין השומן.
כ"כ פ"א ויש שמתירין
השמן:

גלויין הש"ס

רש"י ד"ה יבנה. וי"ח
היה. עיין משנת פ"ב
סמך קמ"ל:

מוסף רש"י

הרסנא עיקר. ואמרו
מורי"ם נאכל כמות שהוא
חי ונשי (פ"ב דף טז.) קמ"ל
קמחא עיקר. ויש צו
משום בשולי נכרים. כמ"ל
שם.

מוסף תוספות

א. שאם מלחן ישראל
כיון שהוא נאכל כמות
שהוא חי כשבבשל אחר
כך הגוי אינו בישראל כ"כ
ומותר. המגד. ועי' ש"ע
י"ד ק"ט פ"ג י"ג. ב. ולא
דמי לעיני הגילוישה
שהביצים בטלים מתחלה
ולא נאסרו מעולם. מ"מ
הל"ש חולין פ"ד ד"ה סמין.
ג. [ומיחיד כמיקמי ביהוה].
הל"ס י"ד. כיון דהוצאה

